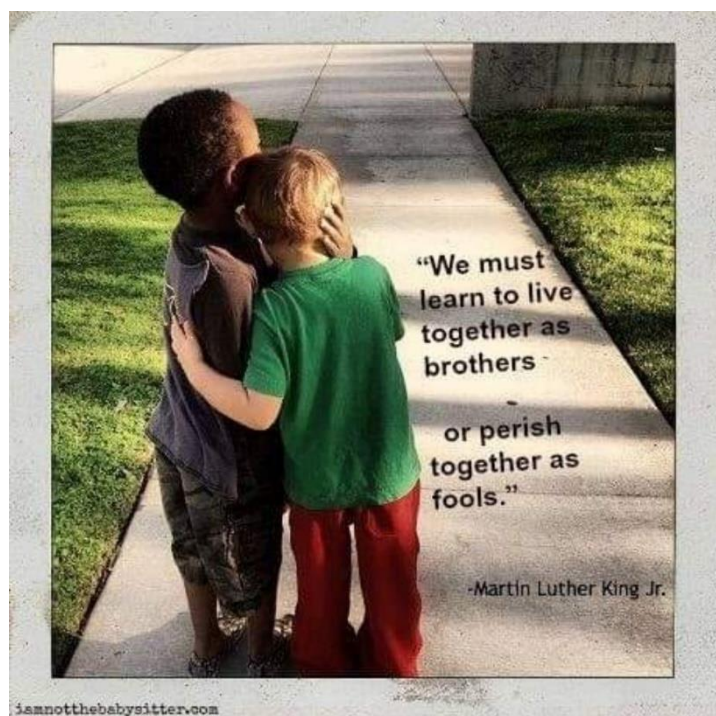

דברי חכמה

ישראל במלחמה

גיליון מס. 2813 * יד' אדר תשפ"ד * 23 פברואר 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

להילדה ברק ז"ל

חלומות שבורים – כתב אהוד מנור

אי שם עמוק בתוך תוכנו
טמונים קולות וזיכרונות
מראות רבים שכבר שכחנו
סיפורי פלאים ומגנינות.

כל זיכרונות ימים ימימה
החלומות הראשונים
וכל מילה של אבא אמא
שנאמרה לפני שנים

הילדה יקרה, או כמו שבשפתינו רגילים לקרוא לך בובה - 102 שנים של
תקופה.

לפני שנתיים חגגנו לך את חגיגת המאה המרגשת, וב-3.2 האחרון היה יום
הולדתך הלא מובן מאליו.

לא משנה באיזה גיל ובאיזו דרך, פרדה היא תמיד כואבת ועצובה מאמא סבתא
או חברה שעברה תקופת חיים כה ארוכה, ומשאירה עמוק בתוכינו הרבה קולות
וזיכרונות.

תמיד אמרתי שאני יודעת לארגן מסיבות, ימי הולדת, ימי שמחה, ובזמנים כאלו
ממש לא יודעת מה עושים, מה אומרים, כי תמיד זה לא יהיה מתאים.
גילך המכובד מראה על הכוח והנחישות שהיו בך, עד לכניעתך.

למרות שנים ותקופות לא קלות בחיך, שכנראה הם שחיזקו אותך, כשאיבדת
את אימך בגיל צעיר, נשארת עם ארבעת אחיותייך להתמודד עם הרפתקאות
החיים, עברת תקופות של מלחמות עולם והבליץ הידוע, שרתת בחיל האוויר
האנגלי, התחתנת, ילדת, יצרת עולם ועברת חיים שלמים במסעות באנייה

ובנדודים אחרי פרנסה וקרבה למשפחה, בין מדינות אנגליה ניו-זילנד וישראל. בארץ עגנת את ביתך. ליד ילדייך. אי אפשר שלא להזכיר וכל מכיריך יספרו עלייך, בדרכך השקטה, תולעת ספרים גדולה, אוהבת סיפורים, רומנים, בקיאה בספורט, בשמות השחקנים בעיקר בטניס ובסנוקר, גם ברוגבי, מתעניינת בעולם הגדול, מתקדמת בדעותיך, ישרה ונוגדת גזענות, איך שתמיד אמרת מה חשוב הצבע?

נכון שחיבוקים ונשיקות לא היו הקטע שלך, אבל איכשהו בקורונה כולנו גילינו שזה בסדר, לא חייבים להתנשק...

לפני 21 שנה איבדת את בעלך שחסר לך מאד, התמודדת עם שנים ארוכות של בדידות בהיותך אלמנה, בהפנמה, בשקט על הכורסה המפורסמת שלך עם המנורה והספר ביד, בשיחות טלפון עם האחיות הרחוקות בחו"ל, ותמיד שמחת שחברות ותיקות ביקרו אותך. ועד לאחרונה הברקת בצלילותך ובמשחקי הסקראבל. בשנים האחרונות אפילו זכית לכמה ביקורי משפחה מאנגליה, וביום האהבה המפורסם וואלנטיין דיי נפרדת מאיתנו והתחברת שוב לבעלך.

המלחמה האחרונה שידעת יחד איתנו, המילים שתמיד שמעת בעברית בחדשות ולא הבנת סיקרנו אותך ותמיד שאלת מה עם המלחמה? מה קורה? עדיין נמשכת?

לצערינו החלק הרע הזה עוד לא עבר מהעולם – מלחמות וסיפור העם היהודי שליווה את הוריך ואותך לאורך חיך, ומה שברגע אחד מגמד את כל הצרות האחרות לקטנות.

רוצים לאחל לך כולנו, כעת כשאת סוגרת מעגל ומתחברת שוב להרי בעלך, שתנוחי על משכך ברוגע ובשלום, שתזכי למנוחה מהמלחמות ומאבקי החיים. שתזכי רק לטוב ושלווה, ולכל מה שחשוב באמת,

קולות וזיכרונות של רגעים יפים, אמן

נפרדים מהילדה

הילדה והרי ברק התקבלו כ"הורי חבר" בכפר הנשיא עוד לפני שעלו ארצה. כך היה נהוג בימים ההם. נתן הגיש בקשה, ובואם לגור כאן במעמד "הורים" אושר באספה באוקטובר 1983. הם נחתו בארץ באפריל 1984, ובאו הנה.

הילדה גורביץ נולדה ב-1922 בלונדון, היו לה ארבע אחיות, מהן שלוש הגיעו לגיל 100 ומעלה. אמה נפטרה בגיל צעיר, והילדה הפכה לאם הבית של המשפחה, וטפלה באחותה הצעירה.

במלחמת העולם השנייה שרתה בחיל האוויר הבריטי, ונשאה להרי ברק ביוני 1947.

היא עבדה בחנות כלבו גדולה באנגליה, גילתה אחריות ומסירות, וזכתה להערכה רבה ממעסיקה. כמו כן הייתה אקטיבית בקהילה היהודית ובבית הכנסת.

נתן ואחיו נולדו בלונדון, והמשפחה עברה לניו זילנד ב-1960, בעקבות המלצה של אחותה הגדולה של הילדה שגרה שם, על החיים הטובים והנוחים. לאחר כ-12 שנים חזרו לאנגליה.

נתן עלה ארצה ב-1974 ובא לאולפן בכפר הנשיא, וכידוע בחר להשאר ולבנות משפחה כאן.

עם השנים הילדה והרי לא רצו לחיות באנגליה, אך רצו להשאר בחברה יהודית, ובחרו באופציה לגור כאן כהורים.

בהגיעה לכפר הנשיא הייתה הילדה בת 62, מה שהיום נחשב צעיר, ואז די זקן. בתחילה עבדה במתפרת הווילאג' בתפירה, ואז במפעל הבונים עם רוי אב.

הילדה הייתה אישה חזקה, בעלת ראש צלול ומדהים עד גיל מופלג, וגוף חסון. היא קראה ספרים רבים, הייתה מעודכנת במתרחש, ואהבה מאוד לשחק סקרבל. כמעט עד הסוף חיפשה פרטנרים שישחקו איתה.

הרי, שהיה הכול בשבילה, נפטר ב-2002, והיא מצאה נחמה בבני המשפחה. משפחתם של תמיר ומעין, ושל אורי, איפשרו לה ליהנות מנכדים כאן בקיבוץ.

לאחר שהרי נפטר, באה הילדה למפגש באופן קבוע, ונהנתה מהפעילות, מתחושה של משמעות והבאת תועלת, ומתפירת בובות.

עד גיל שיבה הייתה עצמאית, עם עזרה מהמשפחה.

היא זכתה לקבל את הברכה המסורתית מהמלכה אליזבת, כראוי לנתינה בריטית שהגיעה לגיל מאה.

עם השנים, גם בגלל קשיי שמיעה, התכנסה יותר ויותר בביתה.

רונית כלתה טיפלה בה במסירות, מכל הלב ובסבלנות רבה. בחודשים האחרונים רונית ונתן ארחו אותה בביתם, וליוו אותה סביב היממה בצורה מעוררת הערכה.

לפני פחות משבועיים חגגה הילדה את יום הולדתה ה-102, בבית של רונית ונתן.

הילדה היא האדם/אישה שהגיעה לגיל המופלג ביותר בכפר הנשיא.

הילדה היא גם האחרונה שעוזבת אותנו בסטטוס "הורה של חבר".

סופו של עידן.

לנתן ורונית, תמיר ומעיין, שקד, אורי ויעל וכל בני המשפחה נתנחם בכך שזכתה לחיים ארוכים וטובים, מחובקת ומטופלת.

יהי זכרה ברוך

רחל גינת

ותודה לרפי, רחל, אירנה, צילה, גבי, קרול ב. שיפי, ומורדי

@@

אם ילד מוקף חיבה

אם ילד זוכה לכבוד

הוא רוכש ביטחון עצמי

אם ילד חי באווירה של אמת

הוא לומד צדק

אם ילד מקבל שבחים

הוא לומד להעניק ולהוקיר

אם ילד חי בשיתוף עם אחרים

הוא לומד להתחשב ברגשות הזולת

אם ילד חי באווירה של סובלנות

הוא לומד להיות סובלן

אם ילד חי באושר

הוא ימצא אהבה ויופי

למה אני בודדה כל כך?

1. בשנת 1943 חנה סנש מתנדבת לצבא הבריטי ומצטרפת לקבוצת צנחנים שנועדו לצנח באירופה. באותו שנה, 1943, לאה גולדברג כותבת את שירה הידוע "האמנם עוד יבואו ימים בסליחה ובחסד". בתאריך 15 במרץ 1944 חנה סנש צונחת יחד עם חבריה ליד הגבול ההונגרי. הם מצטרפים לפרטיזנים ולאחר מכן חוצים את הגבול.

2. חנה סנש נלכדת בידי חיילים הונגרים ונשלחת לכלא בבודפשט שם היא נחקרת בעינויים. היא עומדת למשפט בבית דין צבאי הונגרי באשמת ריגול ובגידה במולדת. בשבעה בנובמבר 1944 היא מוצאת להורג והיא רק בת 23. הסליחה והחסד שבשירה של לאה גולדברג כבר לא ישיגו אותה. הם יגיעו רק אחר כך. הרבה אחר כך.

3. אולי שנתיים, בערך, לפני שהוצאה להורג, חנה סנש כותבת ביומנה: "...למה אני בודדה כל כך? לא מזמן טיילתי על פני המושב (נהלל) בערב, היה לילה נפלא, ליל כוכבים. ואני, עמדתי באמצעו של היקום. בתים קטנים נצצו אלי במרחק, וגם הקולות שהגיעו משם היו חלשים, רק הכוכבים היו קרובים כל כך... פתאום אחזני פחד, לאן נוטים חיי? האלך כך בלילה לבדי, לכודה בין הבתים והכוכבים. במה עלי לבחור? באורות החלשים הבאים אלי מבין סדקי הבתים, או בברק הרחוק של הכוכבים? כשהייתי עם הכוכבים התגעגעתי לאורות הקטנים. וכשסרתי לאחד הבתים כלתה נפשי אחר גופת הרקיע..."

4. ובכן, לפעמים השאלה "למה אני בודדה כל כך" ששואלת את עצמה נערה בת 20 אולי 21, היא מנוף שיכול לעקור את הירח ממקומו. אם רק יתנו לו נקודת משען, כמו שגילה ארכימדס. חנה סנש מגדירה יפה ונורא את הצומת שהיא נמצאת בה. נקרעת בין ה"אורות החלשים הבאים מבין סדקי הבתים" כלומר בני האדם, לבין הכוכבים שהיא מרגישה קרובה אליהם יותר. ההגדרה המרטירית ש"כלתה נפשי אחר גופת הרקיע..." היא מדויקת וחדה כסכין. בסופו של יום חנה, זאת אנחנו יודעים בדיעבד, בחרה בגופת הרקיע. חתיכת בחירה זאת הייתה.

5. במרץ 1950 חנה חוזרת לארץ בארון, נקברת בהר הרצל בחלקת הצנחנים שנפלו באדמת אירופה, ומתקדשת. המדינה שזה אך קמה הייתה זקוקה לגיבורה בקנה מידה של יוסף טרומפלדור. וחנה, חנה ידעה כבר בנהלל שרק הכוכבים היו קרובים כל כך ...

הזרה (מדרש תמונה)

1. **הזרה** - הזרה היא טכניקה אמנותית שבה מוצגים מצבים ואו חפצים מוכרים באופן לא שגרתי, מוזר, או לא מוכר, כדי לאתגר את תפיסת המציאות שלנו.
2. פרנץ קפקא היה הראשון ללמד אותנו שלמצבים של הזרה יש הרבה כוח. כלומר משהו מאוד צפוי/רגיל/ידוע/שגרתי שאתה לוכד אותו ומניח אותו לפני הקורא כמשהו שמוטח בפניו בעוצמה רבה, כמשהו שמעולם לא קרה לו לפני כן. כמו למשל בסיפור 'הגלגול' שבו "בוקר אחד, כשהקיץ סמסא מתוך חלומות טרופים, ראה את עצמו והנה נהפך במיטתו לשרץ ענקי."
3. קפקא אומר לנו שוב ושוב, כמעט בכל מה שכתב, שזה לא שאין "משמעות" בחייו של האדם, אדרבא היא ישנה. אבל הוא נידון לרדוף אחריה ולהחמיץ אותה עוד ועוד, עד הרגע שבו שומר הסף הפרטי שלו ינעל בפניו את השער המיוחד רק לו. (פרנץ קפקא "לפני החוק" או לפני שער החוק)

4. 'נערה עם עגיל פנינה' הוא ציור שמן ידוע מאוד מאת הצייר ההולנדי יאן ורמיר. הציור, שנחשב לאחת מיצירות הבולטות של האמן, מוצג כיום בגלריה המלכותית מאוריציס, לא הרחק מבית הדין הבינלאומי לצדק בעיר האג שבהולנד.

5. הציור נחשב גם לאחת מיצירות המופת החשובות של ורמיר בפרט, ושל אמנות הבארוק ההולנדי בכלל. ציור זה זכה לכינוי ה"מונה ליזה ההולנדית" או ה"מונה ליזה של הצפון".

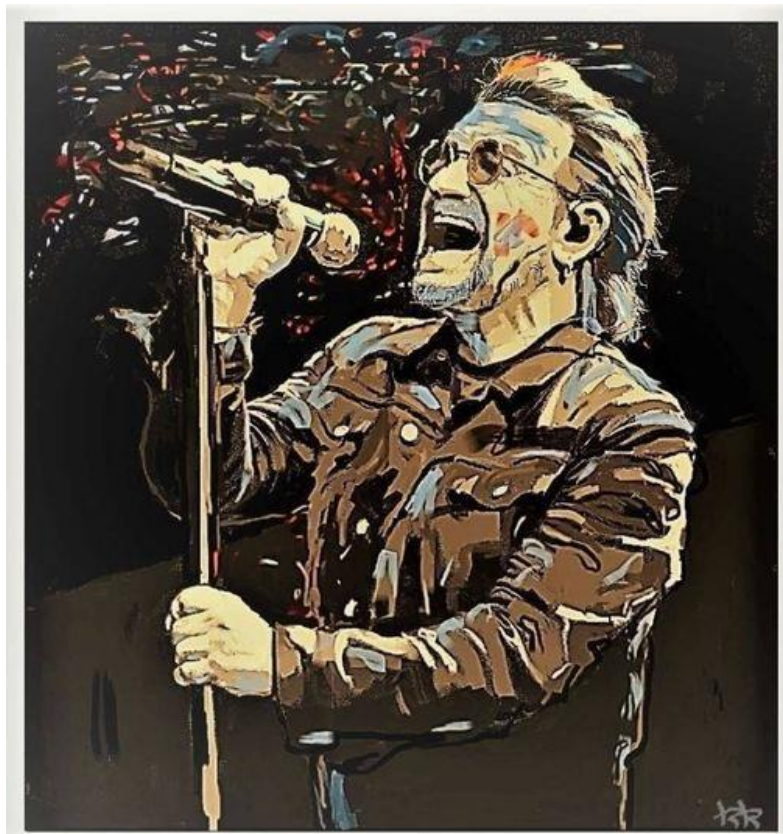
6. נערה עם עגיל פנינה (תרגיל קטן בהזרה)

היא היתה נערה,
שערה היה אסוף במטפחת.
לבושה היתה בפשטות דלה
היה לה עגיל פנינה -
היא היתה שחורה

"Pride גאוה" של בוני מגויס לטובת נרצחי מסיבת נובה

1. בוני סולן להקת U2 ידוע בפעילותו למען העולם השלישי, כמו גם למען נדכאים כאלה ואחרים ברחבי העולם. ב-9 באוקטובר, בהופעה של להקת U2 באולם הקבוע שלהם בלאס וגאס, שינה סולן הלהקה חלק ממילות השיר הידוע "Pride", כמחווה לנרצחים בפסטיבל ליד רעים במלחמת הפתע מעזה והפלישה לישראל של ארגון המרצחים החמאס.
2. "אני רוצה לשיר לאחינו ואחיותינו, שהם עצמם שרו בפסטיבל 'נובה סוכות' בישראל", אמר בוני בפתח השיר "אנחנו שרים למענם, הם האנשים שלנו, אנשים כמונו, אנשי מוזיקה, אוהבי כיף, אנשים שאוהבים להתנסות, אנשים משלנו. אנחנו שרים להם".
3. כשהגיע אל הבית השלישי בשיר, הוא שינה ושר אותו כך (בתרגום חופשי): "השכם בבוקר, 7 באוקטובר / השמש עולה בשמי המדבר / מגני דוד, הם לקחו את חייכם / הם לא יוכלו לקחת את גאוותכם". לאחר מכן אמר בוני לקהל: "פסטיבל של מוזיקה ושלום. אתם מסוגלים לקלוט מה הבני זונות האלה עשו?".

בוני שר

פינת הקריקטורה השבועית: מנהיג האופוזיציה ברוסיה אלכסיי נבלני נמצא מת בכלאו אי שם בסיביר. לנתניהו, שמוטרד מאוד מחזרת המחאה משדה הקרב לשדה ברחוב קפלן, יש שאלות פרקטיות...

• הילדה ברק ז"ל

שיאנית הגיל של כפר הנשיא, שבו לא מעטים מגיעים לגיל 100 או קרוב אליו, הצליחה לקבל את המכתב הנכסף מהמלכה אליזבט בעודה בחיים, לרגל יום הולדתה ה-100, ושנתיים אחר כך הלכה לעולמה.

שנים רבות חייתה הילדה בכפר הנשיא, תחילה עם בעלה ואחר כך כאלמנה. עד יומה האחרון שמרה על צלילותה, והיא תהווה השראה לכל מי מאתנו שיש לו שאיפות להגיע לגיל מופלג כזה.

לנתן ורונית, לנכדים ולכל המשפחה, שלוחים תנחומינו.

• ימי הולדת

יזממה ברוכה יזמו כבר לפני שנים לאה בן אדיבה ואבלין וואלאך, לברך, באופן מיוחד את המבוגרים היחידים שבינינו. לכל אחד, מגיל שיבה ומעלה, בהגיע יום הולדתו או הולדתה, הן היו באות אליו או אליה הביתה עם ברכה ומתנה בשם הקיבוץ.

בחדשים האחרונים חל שינוי במתכונת, ועכשיו כולנו יכולים להיות שותפים לציון יום ההולדת של חברינו בני ה-65 פלוס פלוס, ופעם בחודש, ביום שישי לפני הצהריים, אנחנו מתכנסים לחגוג את ימי ההולדת של ילידי אותו החודש. הקפה והעוגה, הברכות והשהייה ביחד, הם ממש חגיגה. יחד עם לאה ואבלין פעילות גם שריטה, פרנקי, שמחה, נעמי ופאול בילגורי, צוות בית הקפה.

בית הקפה ללא ציון ימי הולדת מתקיים אף הוא פעם בחודש, כך שכל שבועיים אנחנו יכולים להתכנס בנעימים ביום שישי בבוקר במועדון המפגש, לבלות על כוס קפה, עוגה, ושיחה נעימה, תוך כדי סריגה, ואפילו עוד להספיק לעשות את הקניות לשבת באלונית.

הרבה תודה.

• יומן מלחמה

בסופ"ש האחרון שהינו באזור תל-אביב, ולנו במלון בסביבה. רוב המלון היה מאוכלס במפונים מעוטף עזה. במלון הזה היו בעיקר מבוגרים ללא ילדים. שוחחנו עם זוג אחד למדנו מהם על הקשיים, אך בעיקר על האופן שבו הם מבליים את זמנם. ובכן, יש חוגים, יש הרצאות, והרבה מאד סיורים, הצגות וסרטים, וביקורים במוזיאונים, הכל מאד מסובסד על ידי עיריית תל אביב. בינתיים שמעתי בחדשות שמשפחות מקיבוצי העוטף מתחילות לחזור לבתיהם, בכל מקום שהדבר מתאפשר. אין כמו בבית. הקיבוצים המפונים מהצפון עדיין לא רואים את השיבה הביתה מתקרבת, וגם כאשר המצב הבטחוני כבר יאפשר זאת, יהיו ישובים שלא יוכלו לחזור עד אשר יבנו את בתיהם מחדש. ועלינו לזכור שבלי ההתיישבות בצפון, הצפון יחדל להיות חלק ממדינת ישראל.

• ובינתיים...

מזה ארבעה וחצי חדשים, אני מרגישה שינוי גדול באורחות חיי ובסדר היום שלי, וזאת בשעה ועל אף, שהמלחמה מתחוללת סביבי. אני מתחילה בזה שאני מתעוררת בבוקר ומברכת על הימצאותי בבית שלי ובמיטה שלי (שלא ייגמר לעולם). אני ממשיכה במדיטציה בזום ומתרגלת הסתכלות אחרת במציאות, וגם זה מיטיב עמי. אחר כך התעמלות במפגש ובבריכה של צביה, הרצאות וסרטים במפגש, קבוצת סורגות בלב הקיבוץ, ובקיצור – גם אני עסוקה רוב שעות היום, גם אני מבלה שעות בחברת קהילת כפר הנשיא, ואני מברכת על כך.

ובינתיים חיילי מילואים רבים שוחררו עד הצו הבא, אבל הם בבית. כולנו צריכים להילחם על זכותם של החיילים המשוחררים לפרנסה הוגנת, ולמנוע ממעסיקיהם לפטר אותם.

ובינתיים החטופים עדיין במעמקי האדמה בעזה, ואיננו יודעים מה מצבם ומתי ובאיזה מצב יחזרו, ולא את כל מקבלי ההחלטות זה ממש מעניין.

ובינתיים – גם השבוע אני מתפללת לשובם של החטופים ושל המפונים לבתיהם: למנרה, לבארי, למטולה לקריית שמונה ולכל עשרות הישובים שפונו מבתיהם.

שבת שלום

נעים להכיר

נעים להכיר – כיתת כוננות / מיכל אשחר

לרגל המצב, נכיר את האנשים ששומרים עלינו בכיתת הכוננות והשבוע – **מולי גבאי**, שרק הגיע לקיבוץ ומייד הצטרף לשמירה על הבית.

אני והמשפחה

גדלתי בירושלים. במהלך טיול בתאילנד הכרתי את קורין (לבית הרמץ), בת קיבוץ כפר הנשיא. בשלב מסוים ישבנו שם על החוף ותהינו מה יהיה כשנחזור לארץ. כירושלמי, היה לי קשה לעזוב את ירושלים. הצעתי שהיא תבוא לירושלים בהתחלה, ואת העתיד נבנה בצפון. גרנו כעשר שנים בירושלים, ושם נולדו שלושת ילדינו, שילי (5.5), נועם (3), וים (שנה). עכשיו קוימה ההבטחה וחזרנו לצפון. עזבנו את ירושלים באוגוסט, וגרנו אצל ההורים של קורין עד שהתפנתה הדירה שלנו כאן, במקביל המשכתי לעבוד בירושלים עד לאוקטובר. נכנסנו לדירה כאן ב 5/10. הכרתי קהילה מדהימה עם מלא אנשים חדשים, נחמדים ומעניינים.

מה עושה באזרחות?

בירושלים עבדתי כמנהל מערך הגשרים והמנהרות של ירושלים ומנהל פרויקטים בהנדסה אזרחית. מדובר בניהול מערך לוגיסטי מורכב מסביב לשעון, עיסוק בנושאי קונסטרוקציה, בטיחות, תנועה, תחזוקה וטיפולים בשגרה ובחירום, בתקציבים גדולים ולוחות זמנים מאתגרים.

כיתת כוננות

כשרק הגענו לקיבוץ מירושלים, סיימתי לעבוד שם, נכנסנו לבית כאן, והמלחמה פרצה. הייתי פנוי ובלי עבודה, והתנדבתי לצוות חילוץ והצלה, לשמירה על השער, ועוד. לפני כן העדפתי להתרחק מנשקים, אבל עכשיו הרגשתי שאני רוצה להגן על המשפחה שלי ועל היישוב. לפני חודש סגרו את יחידת המילואים ששירתתי בה, אז הייתי גם פנוי מהבחינה הזו. הרמתי יד וצירפו אותי.

להיות בכיתת כוננות זו שליחות חשובה ומאתגרת. זה גם להיות בש.ג, שאת זה כולם רואים, אבל זה גם מערך מקצועי של מוכנות לתרחישים, על מנת שתהיה מינימום פגיעה אם חס ושלום יהיו כאן אירועים, וגם פטרולים בקיבוץ, בגנים וליווים לבתי הספר.

אנחנו עושים אימונים, מכירים את השטח, מכירים טוב אחד את השני ויודעים לעבוד ביחד. כל אחד ואחד בכיתת הכוננות הוא חשוב, במיוחד ברגע האמת. יש לנו תו"לים – תורת לחימה – למצבים כאלו ואחרים שעלולים לקרות. זה דורש להיות עירני בכל רגע. באימונים אנחנו בודקים איפה נקודות התורפה, ובונים את התגובות לכך. אמיר שפיר מנהל את הכיתה במקצועיות ומוביל אותה בכל המובנים, ובסופו של דבר אנחנו צוות שעובד יחד.

הרגעים המאתגרים הם בלילות, במיוחד עכשיו בחורף. דואגים לנו שלא יהיה קר – אריק לינטון סידר לנו קמין מדוגם, יש ערימה של גזרי עצים, ויש לנו חימום. בלילה אנחנו שומרים בזוגות אז מעבירים את הזמן בדיבורים על כל מה שאפשר.

תודה רבה מולי, נעים להכיר, ברוכים הבאים לקיבוץ, קליטה מהירה ונעימה, ושמירות קלות עם אנשים מעניינים.

שיר בסגנון הבונים אנגליה, של לפני עשרות שנים. שמחה ארנולד כתבה וגם שרה במפגש,
לכבוד יום ההולדת התשעים של פול בילגורי.

Habonim

Sunday, weekly, we would meet in Golders Green
We'll all live on a kibbutz 'Everyone of us chalutz
You're my heart's delight
I love you Habonim.

From HaAretz they dispatched us brave shlichim
Who inspired us chanicot and chanichim
Spoke the language of the Land, Which we didn't understand
But who cared? We loved you Habonim.

We left home to learn to farm, we had a dream,
To be pioneers, you know just what I mean.
We'll be poor and work the soil
We will conquer and we'll toil
So we were taught, way back in Habonim

פול, יגעת והגעת עד תשעים
עם אישה טובה בנים ונכדים
מזל טוב והצלחה / והמון, המון ברכה
And you know it's cos you were in Habonim.

שירי מלחמת חרבות ברזל

"שלמים": מאור אדרי בשיר חדש המוקדש לחטופים והלוחמים בחזית.
הסינגל נוצר במקור כהשראה מתוך ההתכתבות האחרונה של אם ובנה הלוחם שנכנס לעזה להגן על המדינה: "בוא ילד, נהיה כבר מאוחר – הלב מלא געגועים, רק כשתחזור נהיה שלמים"

עכשיו אתה רחוק אז רק תשמור על עצמך,
כי אני לא יודע איך אתה עכשיו ומה איתך.
המצעים שלך מסודרים על המיטה שלך
והבגדים מקופלים ואמא לכבודך בישלה.

בוא ילד, תשאר עוד קצת.
אל תפחד, גם אלוהים איתך.
בוא ילד, נהיה כבר מאוחר,
הלב מלא געגועים, רק כשתחזור נהיה שלמים.

תרים ראשך, אל תפחד יש אור גדול סביבך
ואמא מתקשרת רק לשמוע לשלומך.
לפעמים קשה לנו ולא פחות ממך תזכור
אחרי החושך בא האור בקצה המנהרה.

אז רק תבוא ילד, תשאר עוד קצת
אל תפחד, גם אלוהים איתך
בוא ילד, נהיה כבר מאוחר
הלב מלא געגועים, רק כשתחזור נהיה שלמים.

היי אמא,
אני פה ולא יכול כל כך לדבר
אל תדאגי, אני שומר על עצמי
אני אוהב אותך מאור
תמסרי ד"ש לכולם.

ואז כשתחזור, תמיד בפנים תזכור
אותו חיוך טהור של אמא
אחרי כל הדמעות, גם אם קשה לראות
יש קרן אור ויום חדש יגיע.

אז בוא ילד, תשאר עוד קצת
אל תפחד, גם אלוהים איתך
בוא ילד, נהיה כבר מאוחר
הלב מלא געגועים, רק כשתחזור נהיה שלמים.

23.2 עמליה נוי

ענבל מאור

גאיה חייט

24.2 פול בילגורי

סול קסדן

מיה ווטרמן

עמנואל חן

25.2 פול גלוק

26.2 יואב האריס

28.2 לירן לינטון

סיפור לשבת

הקפה של הבוקר - שיהפך כל יום לרגוע

המורה חיך ואמר: "אבא של אריק, לא חשבתי לרגע לתת לבנך את הכדור לעיני כל תלמידי הכיתה. יש לי תכנית מעולה שתפתור לנו את כל הבעיות, וגם תשמור על כבודו ומעמדו החברתי של אריק'לה

עוד פעם הוא נשלח הביתה.

הוריו של אריק כבר היו מיואשים. לא היה שבוע שהוא לא נשלח הביתה לעונש, ולא היה חודש שהוריו לא התייצבו בבית הספר לשיח עם המורה הממורמר ממעללי בנם.

אבל הפעם זה היה אחרת לגמרי. המורה לא היה מוכן יותר להמשיך במצב הזה.

"ניסיתי בכל הדרכים", הסביר המורה להוריו של אריק, "ניסיתי בטוב, עם פרסים וממתקים ועידודים, וניסיתי גם עם עונשים ואיומים, אבל שום דבר לא עזר. אריק מפריע בשיעורים, משמיע קולות, רב עם חברים, ומה לא?".

ההורים נאנחו בקולניות. "מה אתה רוצה שנעשה?", שאל האב.

"אני מציע שתיקחו אותו לאבחון", אמר המורה.

"אני לא מאמינה בזה!", אמרה האם והניפה את ידה בביטול.

"אז אולי כדאי לתת לו ריטלין?", הציע המורה בזהירות.

האב משך בכתפיו. "מאיפה אני אשיג ריטלין, עכשיו?", רטן.

גם האם לא נראתה מרוצה מהרעיון. "בבקרים הבית שלנו לחוץ מאוד", אמרה, "אי אפשר יהיה להשגיח באופן רציני שאריק ייקח את הכדור בכל יום. אה, הרעיון הזה לא מעשי".

המורה חשב כמה רגעים, ואז הבזיק בראשו רעיון.

"אני מוכן לסייע לכם בעניין הזה", אמר המורה, "אני אשיג לכם את הריטלין, וגם אהיה אחראי שאריק ייקח מדי יום את הכדור, מה אתם אומרים?".

"ממש לא!", פסק האב נחרצות, "אינני מוכן בשום פנים ואופן שהתלמידים בבית הספר ידעו שהבן שלי לוקח כדורים. זה לא בא בחשבון! תשכח מזה".

המורה חיך ואמר: "אבא של אריק, לא חשבתי לרגע לתת לבנך את הכדור לעיני כל תלמידי הכיתה. יש לי תכנית מעולה שתפתור לנו את כל הבעיות, וגם תשמור על כבודו ומעמדו החברתי של אריק'לה".

אביו של אריק שילב את ידיו וסימן בעיניו שהוא מוכן לשמוע.

וכה הציע המורה: "בכל יום, לפני השיעור הראשון, אבקש מאריק ללכת לחדר המורים ולהכין לי כוס קפה. שם, בתא שלי, יחכה לו הריטלין. אריק ייטול שם את הכדור מבלי שאיש יראהו, ואז ישוב אל הכיתה עם כוס הקפה עבורי מבלי לעורר כל חשד, מה אתם אומרים?".

ההורים היססו מעט, אך לבסוף הסכימו. מה יעשו? העיקר שה"תכשיט" שלהם ילמד משהו ויפסיק להישלח הביתה לעונש.

האב הביט בעיני המורה, ואמר: "אני מסכים לעניין הזה, אבל בתנאי אחד. שכל הסיפור הזה עם הריטלין בא ממך בלבד. אנחנו", הוא הצביע עליו ועל אשתו - "לא בעסק הזה!".

המורה הנהן לאות הסכמה, והמפגש הסתיים.

למחרת הסביר המורה בעדינות לאריק את התוכנית החדשה, ואריק שיתף פעולה.

כדורי הריטלין המתינו לאריק בחדר המורים, בתאו של המורה. מדי בוקר הוא היה יוצא לחדר המורים, וכעבור מספר דקות שב עם כוס קפה עבור המורה. איש לא הבחין במשהו חשוד.

וראה זה פלא. מאז שהחל תהליך צריכת הריטלין, המצב בכיתה נעשה רגוע. אריק לא היה עצבני, לא רב עם חברים, לא הפריע בשיעורים ולא נזרק הביתה. האווירה הייתה נעימה והמורה לימד בשלווה.

* * *

כעבור חודש ימים, אמו של אריק ניגשה אליו והתעניינה איך בכיתה.

"מצוין!", השיב אריק.

"המורה מרוצה ממך?", שאלה אמו.

השיב אריק: "כן, מרוצה מעל המצופה".

אמו העמידה פני מופתעת וביקשה: "ספר לי מה קרה".

וכה סיפר אריק: "בכל בוקר המורה שולח אותי להכין לו כוס קפה. אני נכנס לחדר המורים, מכין לו קפה, ואז אני לוקח כדור מהתא שלו ושם לו בקפה, ומהרגע שהמורה שותה את הקפה - הכל נהיה רגוע!".

* * *

